

Богомилъ Радко бѣ опредѣленъ отъ „добритѣ люде“ да отведе новия „вѣрующъ“, когото днесъ щѣха да приематъ въ задругата братството.

Пжтеката слизаше край долината на малка, пѣнеста рѣка, чезнѣше изъ блатисти мочури, изкачваше се, пълзѣше, едва забележима нагоре по стрѣмнитѣ скали, пакъ навлизаше въ царството на дѣба и бѣлокория букъ, миनावаше между отвесни канари и буйно падащитѣ струи на сребристъ водопадъ, губѣше се срѣдъ гѣсти храсти отъ глогъ и кѣпина.

— Кога ще мога да видя главния дѣдецъ? — попита пакъ Добромиръ съпътника си.

Богомилътъ поклати глава, мека усмивка пречуши мрачната строгость на лицето му.

— И азъ още не съмъ го виждалъ. И едвали нѣкога ще го видя. Никой не го знае кой е той и кѣде се намира, освенъ дванадесеттѣ дѣдци главатарии... А едвали нѣкой може да си представи колко изпитания сѣ нуждни дорде нѣкой вѣрующъ стане съвършенъ християнинъ. Дѣдцитѣ се избиратъ само между съвършенитѣ. А дванадесеттѣ приближени на главния се избиратъ измежду дѣдцитѣ. Ехъ, азъ съмъ вече отъ години богомилъ, още по времето, когато царъ Иваница изгори Филиповградъ, а досега едва съмъ виждалъ десетина пжти нашия Ловешки гость и два-три пжти дѣдеца на областята. Тази вечеръ богослужението ще се води отъ старецъ Мануилъ...

— Нима никой не знае кѣде живѣе главниятъ дѣдецъ? — настоя още веднѣжъ горещо Добромиръ — може би той се намира нѣкъде на лично мѣсто, между насъ, обикновенитѣ люде, може би сме го виждали нѣкъде, а не го знаемъ кой е...

Радко спрѣ коня си, потупа го замислено по врата, следъ това впи изпитателенъ взоръ въ боляра.

— Много разпитвашъ, младий момко... Прощавай за думитѣ ми. Ала ти не си за насъ знатенъ боляринъ, а простъ другаръ, обикновенъ човѣкъ, равенъ на всички ни, както и ние сме равни нему и помежду си... Затова ще ти кажа искрено, безъ да искамъ да те наскърбя: като влѣ-